

Em demanes com m'ha anat tot aquest temps? Doncs, com a qui ho ha perdut tot per guanyar-ho tot.

Sovint, és cert, tornava de l'arbreda de Diotima com un embriac de triomf; sovint havia d'anar-me'n per no traïr els meus pensaments; talment exultava la joia en mi i l'orgull i la fe omnientusiasmant d'ésser estimat per Diotima.

Llavors anava a buscar les muntanyes més altes, a respirar-ne l'aire pur, i el meu esperit, com es mou una àguila amb les ales acabades de guarir, es movia en la llibertat i s'estenia, com si fos seu, per damunt del món visible; quina meravella! sovint era com si les coses de la terra, purificades i foses com or en el meu foc, engendressin d'elles i de mi una cosa divina; talment s'esvalotava en mi la joia; i com prenia en braços els infants i en el meu cor bategant els estrenyia! com saludava les plantes i els arbres! Hauria desitjat un poder màgic per aplegar a l'entorn de les meves mans generoses, com un petit poble casolà, els tímids cervatells i l'ocellada salvatgina del bosc, de tan venturosament foll com estimava tota cosa.

Però ben aviat tot això s'apagava en mi com s'apaga un llantió, i mut i trist com una ombra romania allà a l'aguait de la vida desapareguda. No volia queixar-me ni consolar-me. L'esperança vaig llençar-la, com un tolit cansat de portar crosses; de plorar, me n'averkonyia, m'averkonyia fins i tot de l'existència. Però a la fi esclatava l'orgull en llàgrimes, i el dolor que m'hauria agradat de negar, m'era agradable i l'acollia com si fos un infant en el meu pit.

«Hipèrion a Bel·larmí» (XXVII), de [Friedrich Hölderlin](#) (trad. Ricard Torrents) | [versió original](#)